

Nu există doctrină mai importantă pentru lucrarea noastră decât ispășirea lui Isus Hristos. În orice ocazie potrivită, depuneți mărturie despre Salvator și puterea sacrificiului Său ispășitor. Folosiți scripturile care ne învață despre El și motivul pentru care El este modelul perfect pentru fiecare în viață.⁴ Va trebui să studiați cu sârguință. Nu fiți atât de absorbiți de lucruri neimportante, încât să uitați să studiați doctrina și învățăturile Domnului. Dacă aveți o bază doctrinală solidă și personală, puteți fi o sursă puternică de împărtășire a adevărilor vitale altora, care le așteaptă cu disperare.

Noi slujim Tatălui nostru din Cer, în modul cel mai eficient, influențându-i pe alții și slujindu-le în mod drept.⁵ Cel mai mare exemplu care a existat pe pământ este Salvatorul nostru, Isus Hristos. Slujirea Sa în viața muritoare a fost plină de învățături, de slujire și de dragoste. El a stat împreună cu oameni care erau considerați de alții a fi nedemni de tovărășia Sa. El i-a iubit pe fiecare dintre ei. A înțeles nevoile lor și i-a învățat Evanghelia Sa. El ne invită să urmăm exemplul Său perfect.

Eu știu că pentru a avea pace și fericire în această viață trebuie să trăim conform Evangheliei Sale. Sper ca noi să ne amintim să urmăm exemplul Său împărtășind dragostea noastră, încrederea și cunoașterea adevărului celor care încă nu au acceptat în întregime Evanghelia glorioasă. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Ioan 13:15.
2. Moise 1:39.
3. Vezi Ioan 13:15.
4. Vezi, de exemplu, Luca 22:39-46; Ioan 8:3-11; Filipeni 4:13; Iacov 5:15-16; 1 Ioan 1:7; 2 Nefi 1:15; 2; 25:17-30; 31; Iacov 4; Alma 7; 42; 3 Nefi 11-30; Moroni 10:32-33; Doctrină și legăminte 18:10-16; 19:13-19; 29:3; 88:1-13; 138:2-4; Moise 5:6-12.
5. Vezi Matei 22:35-40; Mosia 2:17.



Vârstnicul Robert D. Hales
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

„Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele”

Folosirea libertății noastre de a alege pentru a ne supune înseamnă să alegem „[să facem] ce e drept pentru-a [noastră] libertate”.

Dragi frați și surori, dintre toate lecțiile pe care le învățăm din viața Salvatorului, niciuna nu este mai clară și mai puternică decât cea privind supunerea.

Exemplul Salvatorului

În cadrul consiliului din viața premuritoare care a avut loc în cer, Lucifer s-a răzvrătit împotriva planului Tatălui Ceresc. Cei care l-au urmat pe Lucifer și-au încheiat progresul etern – fiți atenți pe cine urmați!

Atunci, Isus Și-a exprimat angajamentul de a Se supune spunând: „Tată, făcă-se voința Ta și slava să fie a Ta în veci”¹. De-a lungul slujirii Sale, „El a suferit ispite, dar nu le-a luat în seamă”². Cu siguranță, El „a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit”³.

Pentru că Salvatorul nostru a fost supus, El a ispășit pentru păcatele noastre făcând posibilă învierea noastră și pregătind calea prin care să ne întoarcem în prezența Tatălui nostru Ceresc, care știa că aveam să facem greșeli în timp ce învățăm să fim supuși în timpul vieții de pe pământ. Când ne supunem, acceptăm sacrificiul Său, căci „noi credem că, prin

ispășirea lui Isus Hristos, toți oamenii pot fi salvați supunându-se legilor, rânduielilor și poruncilor date prin intermediul Evangheliei”⁴.

Isus ne-a învățat să ne supunem printr-un limbaj simplu, ușor de înțeles: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele”⁵ și „Vino și urmează-Mă”⁶.

Când suntem botezați, noi „[luăm] asupra [noastră] numele lui Hristos” și intrăm „într-un legământ cu Dumnezeu că [vom] fi supuși până la sfârșitul vieților [noastre]”⁷. În fiecare duminică ne reînnoim legământul făcut la botez luând din împărtășanie și depunând mărturie că suntem dornici să ținem poruncile. Căutăm iertare pentru gândurile, sentimentele sau faptele noastre care nu sunt în armonie cu voia Tatălui nostru Ceresc. Când ne pocăim încetând să mai fim nesupuși și începând să fim din nou supuși, ne arătăm dragostea față de El.

Tipuri de supunere

Când trăim conform Evangheliei, creștem în înțelegerea supunerii. Uneori, suntem ispitiți să urmăm ceea ce eu numesc „supunerea omului firesc”, prin care, din cauza

nesupunerii, respingem legea lui Dumnezeu în favoarea înțelepciunii noastre, a propriilor dorințe sau a popularității. Deoarece aceasta este practică frecvent de foarte mulți, această pervertire a supunerii compromite standardele lui Dumnezeu în cultura și în legislația noastră.

Uneori, membrii practică „supunerea selectivă” afirmând că-L iubesc și-L respectă pe Dumnezeu în timp ce selectează și aleg care dintre poruncile și învățăturile Sale – și învățăturile și sfaturile profeților Săi – le vor urma pe deplin.

Unii practică supunerea selectivă,

deoarece nu pot înțelege toate motivele unei porunci, la fel cum copiii nu înțeleg mereu motivele regulilor impuse de părinții lor și sfaturilor oferite de aceștia. Însă, noi vom cunoaște întotdeauna motivul pentru care-i urmăm pe profeți, căci aceasta este Biserica lui Isus Hristos și Salvatorul este Cel care îi îndrumă pe profeții Săi în toate dispensațiile.

Pe măsură ce înțelegerea noastră despre supunere se aprofundează, recunoaștem rolul esențial al libertății de a alege. Când Isus era în Grădina Ghetsimani, S-a rugat de trei ori la Tatăl Său din Cer: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu”⁸. Dumnezeu nu I-ar fi încălcat libertatea de a alege a Salvatorului, mai mult, El, fiind plin de milă, a trimis un înger care să-L întărească pe Fiul Său Preaiubit.

Salvatorul a avut parte de un alt test pe Golgota, când ar fi putut chema legiuni de îngeri care să-L coboare de pe cruce, însă El a făcut propria-I alegere de a îndura supus până la sfârșit și de a desăvârși sacrificiul Său ispășitor, chiar dacă aceasta însemna să sufere îngrozitor și chiar să moară.

Supunerea spirituală matură este „supunerea Salvatorului”. Ea este motivată de dragostea adevărată față de Tatăl Ceresc și de Fiul Său. Când ne supunem de bunăvoie, așa cum a făcut Salvatorul nostru, prețuim cuvintele Tatălui nostru Ceresc: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”⁹. Și așteptăm cu nerăbdare să auzim, când vom intra în prezența Tatălui nostru Ceresc, cuvintele: „Bine, rob bun și credincios... intră în bucuria stăpânului tău”¹⁰.

Folosirea libertății noastre de a alege pentru a ne supune înseamnă să alegem „[să facem] ce e drept pentru-a [noastră] libertate”¹¹.



Necesită autocontrol și aduce cu sine încredere, fericire eternă și un sentiment de împlinire pentru noi și, prin exemplul nostru, pentru cei din jurul nostru; și, întotdeauna, include un angajament personal profund de a-i susține pe conducătorii preoției și de a le urma învățăturile și sfaturile.

Consecințe

Când alegem dacă ne supunem sau nu, este întotdeauna util să ne amintim de consecințele alegerilor noastre. Au înțeles Lucifer și cei care l-au urmat consecințele alegerii de a respinge planul Tatălui Ceresc? Dacă da, de ce au făcut o alegere atât de groaznică? Ne putem adresa o întrebare similară: de ce ar alege vreunul dintre noi să fie nesupus când știm care sunt consecințele eterne ale păcatului? Scripturile ne oferă un răspuns: motivul pentru care Cain și unii dintre copiii lui Adam și ai Evei au ales să nu se supună este acela că „l-au iubit mai mult pe Satana decât pe Dumnezeu”¹².

Dragostea noastră pentru Salvator este cheia către supunerea asemănătoare cu cea a Salvatorului. Când ne străduim să fim supuși în lumea de astăzi, ne declarăm dragostea și respectul față de toți copiii Tatălui Ceresc. Mai mult, este imposibil ca această dragoste față de ceilalți să modifice poruncile lui Dumnezeu, care au fost date pentru binele nostru! De exemplu, porunca „să nu omori și nici să nu faci nimic asemănător”¹³ se bazează pe legea spirituală care-i protejează pe toți copiii lui Dumnezeu, inclusiv pe cei nenăscuți. Numeroasele experiențe din istorie ne arată că, atunci când ignorăm această lege, rezultă o tristețe foarte mare. Și totuși, sunt mulți cei care cred că este acceptabil să omori un copil nenăscut pentru că așa doresc sau pentru că așa le este mai comod.



Raționalizarea nesupunerii nu schimbă legea spirituală sau consecințele acesteia, ci duce la confuzie, la instabilitate, la rătăcire pe căi necunoscute și la necaz. În calitate de ucenici ai lui Hristos, avem obligația sacră de a susține legile și poruncile Sale, precum și de a ține legămintele pe care le facem.

În luna decembrie a anului 1831, unii dintre frați au fost chemați să ajute la calmarea sentimentelor neprietenoase care apăruseră împotriva Bisericii. Prin intermediul profetului Joseph Smith, Domnul i-a îndrumat într-un mod neobișnuit, chiar surprinzător:

„Faceți de rușine pe dușmanii voștri; chemați-i să vă întâlnească atât în public, cât și în particular...

De aceea, să aducă ei dovezile cele mai tari împotriva Domnului...

Orice armă făurită împotriva voastră va fi fără putere;

Și, dacă cineva ridică glasul împotriva voastră, el va fi făcut de rușine la timpul ales de Mine.

De aceea, țineți poruncile Mele; ele sunt adevărate și demne de încredere”¹⁴.

Leții din scripturi

Scripturile sunt pline de exemple de profeți care au învățat lecțiile de supunere prin intermediul propriilor experiențe.

Joseph Smith a fost învățat consecințele cedării în fața presiunilor binefăcătorului, prietenului și copis-tului său, Martin Harris. Ca răspuns la cererile lui Martin, Joseph I-a cerut per-misiunea Domnului de a împrumuta primele 116 pagini ale manuscrisului Cărții lui Mormon pentru ca Martin să le poată arăta membrilor familiei sale, însă Domnul i-a spus lui Joseph să spună nu. Martin i-a cerut lui Joseph să-L roage pe Domnul din nou. După cea de-a treia solicitare a lui Joseph, Domnul i-a acordat permisiunea ca doar cinci persoane anume să vadă manuscrisul. „Făcând un legământ solemn, Martin a promis să respecte



această înțelegere. Când a ajuns acasă și când s-a exercitat presiune asupra lui, el și-a uitat jurământul solemn și a permis și altora să vadă manuscrisul, fapt ce a dus la lăsarea acestuia în mâna altcuiva¹⁵, culminând cu pierderea manuscrisului. Drept urmare, Joseph a fost muștrat de Domnul și nu i s-a mai permis să continue traducerea Cărții lui Mormon. Joseph a suferit și s-a pocăit de încălcarea sa de a ceda în fața presiunilor altora. După o perioadă, lui Joseph i s-a permis să-și reia munca de traducere. Joseph a învățat o lecție prețioasă despre supunere care i-a folosit pentru tot restul vieții!

Profetul Moise ne oferă un alt exemplu. Când Moise s-a supus și a luat drept soție o etiopiană, Miriam și Aaron au cârtit împotriva lui. Dar Domnul i-a muștrat, spunând: „Eu îi vorbesc [lui Moise] gură către gură”¹⁶. Domnul a folosit această întâmplare

extraordinară pentru a-i învăța pe membrii Bisericii din dispensația noastră. În anul 1830, Hiram Page pretindea că primea revelație pentru Biserică. Domnul l-a corectat și i-a învățat pe sfinți: „Tu vei fi supus în lucrurile pe care Eu i le voi da lui [Joseph], la fel ca Aaron”¹⁷, „pentru că el le primește la fel ca și Moise”¹⁸.

Supunerea aduce cu sine binecuvântări „și când obținem orice binecuvântare de la Dumnezeu, aceasta este prin supunerea față de acea lege pe care este bazată binecuvântarea”¹⁹.

Supunerea este predată prin exemplu. Prin modul în care trăim, ne învățăm copiii: „Învăță înțelepciune în tinerețea ta; da, învață în tinerețea ta să ții poruncile lui Dumnezeu”²⁰.

Supunerea ne face, în mod progresiv, mai puternici, capabili să îndurăm cu credință, în viitor, teste și încercări. Supunerea din Ghetsimani L-a pregătit

pe Salvator să Se supună și să îndure până la sfârșit pe Golgota.

Preaiubiții mai frați și preaiubitele mele surori, cuvintele lui Alma exprimă sentimentele inimii mele:

„Și, acum, preaiubiții mei frați, v-am spus aceste lucruri pentru a vă trezi simțul datoriei față de Dumnezeu, ca voi să mergeți fără greșală în fața Lui...”

Și acum aș vrea ca voi să fiți umili, supuși și blajini... să fiți sârguincioși în ținerea poruncilor lui Dumnezeu tot timpul”²¹.

Îmi depun mărturia specială că Salvatorul nostru trăiește. Pentru că El S-a supus, „fiecare genunchi se va pleca și fiecare limbă va mărturisi în fața Lui... că El este [Salvatorul nostru]”²². Mă rog ca noi să-L iubim atât de profund și să-L credem dând dovadă de atât de multă credință încât și noi să ne supunem, să ținem poruncile Sale și să ne întoarcem și să trăim în prezența Lui pentru totdeauna în împărăția Dumnezeului nostru, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Moise 4:2.
2. Doctrină și legăminte 20:22.
3. Evrei 5:8.
4. Vezi Articolele de credință 1:3.
5. Ioan 14:15.
6. Luca 18:22.
7. Mosia 5:8.
8. Matei 26:39; vezi, de asemenea, versetele 42, 44.
9. Matei 3:17; vezi, de asemenea, 3 Nefi 11:7.
10. Matei 25:21.
11. „Fă ce e drept”, *Immuri*, nr. 152.
12. Moise 5:13.
13. Doctrină și legăminte 59:6.
14. Doctrină și legăminte 71:7–11.
15. Joseph Fielding Smith, *Essentials in Church History*, (1922) p. 65; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 3.
16. Numeri 12:8.
17. Doctrină și legăminte 28:3.
18. Doctrină și legăminte 28:2.
19. Doctrină și legăminte 130:21; vezi, de asemenea, versetul 20.
20. Alma 37:35.
21. Alma 7:22–23.
22. Mosia 27:31.